

Febrer 2015 · Número 19

som-hi!

digital 19

Continguts

SOM-HI! CINEMA DIGITAL, per Salvador Montalt.
“Foxcatcher”, de Bennett Miller.

35 ANYS DE MEMÒRIA FOTOGRÀFICA, per Vicens Tomàs.
Un repàs a l’Aplec de la Sardana de l’any 1985.

Foxcatcher

Salvador Montalt

L'argument de Foxcatcher és la transcripció dels fets reals que van protagonitzar a final dels anys vuitanta, començament dels noranta del segle passat, el magnat John du Pont, hereu d'una nissaga de fabricants de pólvora i armament, i els atletes Mark i David Schultz, guanyadors de sengles medalles d'or olímpiques a Los Angeles en la modalitat de lluita lliure. Per tant, podria haver estat la típica pel·lícula biogràfica de les que sovintegen per la temporada d'Oscar. I, si bé de nominacions n'ha aconseguides cinc (Direcció, Guió Original, Actor -Steve Carrel-, Actor en Paper Secundari -Mark Ruffalo-, Maquillatge/Peruqueria), és un film justament atípic, estrany diuen alguns.

Excepte en un breu passatge, aquí no trobem ni rastre de l'esquema tradicional a la "Rocky", de lluita, sacrifici, exit, dificultats i victòria (o caiguda final). Certament, hi ha lluita, sacrifici, èxit, dificultats, victòries i caigudes; però la pel·lícula no en fa l'objectiu, sinó el mitjà que li permet

seguir els tres protagonistes i les respectives evolucions. En primer lloc, en Mark Schultz (Channing Tatum), taciturn, criat pel germà des de ben petit, físicament simiesc i disposat al lliurament total en l'esport. En segon lloc, en John du Pont, l'hereu ric, el republicà patriota, el filàntrop, l'ornitòleg... l'home psicològicament malmès, enderiat a triomfar com a entrenador i espònsor del millor equip del món, que garanteixi la victòria dels Estats Units. I finalment, però no menys important, l'altre germà esportista, en David Schultz, intel·ligent, analista i estratègia eficient en la lluita lliure, dotat d'habilitats socials, casat i pare de família, bon germà.

En aquests tres personatges hi podem trobar tres amèriques diferents, plenament vients avui en dia. I no ha de sorprendre. Al començament de la pel·lícula, sentim com Mark Schultz diu, a uns escolars que se l'escolten, que és d'Amèrica i dels valors que cal tenir, d'allò que els parlarà.

En John du Pont, els espectadors trobem l'Amèrica dels rics, que tot ho compren, fins la pròpia imatge, elaborada si cal pels mitjans audiovisuals. S'afaiçonen la realitat a mida,

Direcció: Bennett Miller. **Guió:** E. Max Frye, Dan Futterman. **Repartiment:** Channing Tatum (Mark Schultz), Steve Carell (John du Pont), Anthony Michael Hall (Jack), Mark Ruffalo (David Schultz), Sienna Miller (Nancy Schultz), Vanessa Redgrave (Jean du Pont). **Estrena:** 06.02.2015, a la sala 8 dels OCine Blanes, només en versió castellana.

Sinopsi: Guanyadors de la medalla d'or als Jocs Olímpics de 1984, en la modalitat de lluita, en Mark i en Dave Schultz tenen grans esperances de poder defensar el títol als propers Jocs de Seül. Tanmateix, en Mark viu de manera molt austera, dedicant-se tot el dia a entrenar en condicions mínimes. I son germà gran, en David, també aguanta, entrenant en un club molt discret i tirant endavant amb la dona i la criatura petita. En Mark s'anima en conèixer John du Pont, filantrop ric i patriota que li proposa d'incorporar-se al seu flamant club de lluita, situat a la seva finca luxosa de Foxcatcher. Ha de conformar-se un equip i, malgrat que primer proposa a en Dave d'incorporar-s'hi, es deleix per a poder triomfar sense la tutela tècnica i moral del germà, quan aquest inicialment decideix rebutjar l'oferta. Aviat en Mark comença a assaborir la mel de la situació privilegiada en què es troba i a conèixer de prop les excentricitats del seu nou mentor, amb qui passa de tenir una relació molt íntima i afectuosa a distanciar-se'n amb una tensió enorme. De resultes, John du Pont tomba les resistències de Dave, que queda fascinat per la perspectiva de preparar el millor equip de lluita del món. Queda poc per als Jocs Olímpics de Seül i la situació és complicada a la finca de Foxcatcher...

s'autoproclamen portadors dels valors que pregonen com ontològicament americans. Al marge, esclar, de les fragilitats de la condició humana que els esquerden tant com tenen cura d'amagar-ho. En Dave Schulz (Mark Ruffalo) podem identificar l'Amèrica que es ven, sensata, entenimentada, disposada a seguir el joc als potentats, per aconseguir els seus objectius. I en Mark Schultz (Channing Tatum), l'Amèrica que potser es deixa seduir pels cants de sirena dels rics, però que no pot amb els seus abusos.

En aquest començament del segle XXI, aquell John du Pont de fa més de dues dècades encaixa amb el prototip del partit Republicà nord-americà. D'aquell reaganisme absolut ve la gent del "Tea Party" actual, que domina dins del republicanisme ianqui. I els germans Schulz ens ajuden a entendre com hi pot haver tanta gent de les classes populars nord-americanes que acabi votant els republicans, bé per aconseguir els objectius que es proposen, bé perquè s'enlluernen amb els seus cants de sirena (retòrica patriòtica inclosa). Prolífic, el personatge de Dave Schulz dóna també per a veure-hi el perfil dels del partit Demòcrata: revestits d'ètica, fins que no es poden resistir a seguir el joc als potentats.

Seguint el fil argumental, permeteu que esguerri la pel·lícula a qui no l'hagi vista i en comentí el final. Seguint el fil, deia, el republicà acaba definitivament embogit i convertit en criminal confès; el demòcrata venut, mort per les bales del republicà, i l'americà senzill que s'havia deixat enlluernar, paquetjat per la decepció, sobrevivint com pot. I és que sí, és d'Amèrica i dels valors pretesament americans, de què parla aquest film, a partir del cas de Foxcatcher. De la mateixa manera que també és d'Amèrica de què parla Capote, a partir de la relació de l'escriptor Truman Capote amb els criminals de Kansas, i és d'Amèrica que parla Moneyball, tot explicant la història de l'entrenador de Beisbol que va introduir l'estadística per a preparar els partits. Films, tots tres, obra d'un mateix cineasta: Bennett Miller, premi a la Millor Direcció en la 67a edició del Festival de Canes, per Foxcatcher. •

35 anys d'història fotogràfica Per Vicens Tomàs ©

L'aplec de Malgrat 1985

“Com n'era de gratificant dansar als aires de la sardana des d'aquell mirador del nostre Malgrat, o escoltar-les a l'ombra refrescant del pins...”

Som-hi nº 95

